

Milly
Johnson
Tiramisua
ja uusia
alkuja

BAZAR

Milly
Johnson

Tiramisua
ja uusia
alkuja

Suomentanut Päivi Pouttu-Delière

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Päivi Pouttu-Delière
Suomenkielinen laitos © Päivi Pouttu-Delière ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Happiest Ever After*
Copyright © Milly Johnson, 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-572-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Omistettu kaikille kirjailijoille, jotka kirjoittavat rakkaus-romaaneja, ja kaikille lukijoille, jotka rakastavat niitä ja pitävät meidät siten kiinni leivän syrjässä. Toivon, että koette teoksiemme lukemisesta yhtä suurta ylpeyttä kuin me koemme niiden kirjoittamisesta. Tarina, joka saa sydämen tulvimaan iloa ja jättää päättyessään lukijalle toiveikkaan ja onnellisen olon, ei tee kirjasta alempiarvoista kuin toisiin genreihin kuuluvat kirjat. Me emme kirjoita vähempiarvoisia kirjoja.

#RespectRomFic

OSA YKSI

Ensin he ovat välinpitämättömiä,
sitten he nauravat sinulle, seuraavaksi he taistelevat
sinua vastaan ja lopulta sinä voitat.

MAHATMA GANDHI

Daily Trumpet -lehti haluaa korjata virheen viime torstaina ilmestyneessä numerossa, jossa esitelty yritys ei ollut nimeltään ”Karen’s Carpenters” vaan ”Karen’s Catering”. Karen toivoi meidän myös oikaisevan tiedon siitä, että annos, jolla hän voitti Leeds Mayoralin Vuoden jälkiruoka-palkinnon, ei suinkaan ollut nimeltään Elon Musk vaan Eton Mess.

UUSI ALKU

Romaani

Kirjoittanut Polly Potter

HENKILÖHAHMOT

Sabrina Anderson

Jasper Camward (ollut Sabrinan aviomies 8 vuoden ajan)

Linnet (tytär)

Rina Anderson (äiti)

Ed Anderson (isä)

Dick Germany (pomo)

*Tiedoksi: Sabrina rakastaa tummia kirsikoita,
espressoja, kissoja, siivousta ja punaista huulipunaa.*

JUONI

Sabrina Anderson (35) on menestyvä yritysconsultti ja työskentelee yrityksessä nimeltä Flying Falcons.

Sabrinan miespuoliset pomot ovat sivuuttaneet hänet jo aivan liian kauan ja samaiset roistot ottavat myös kiitokset hänen saavutuksistaan – mutta se loppuu nyt! Sabrina kaipaavat muutosta kaikilla elämänaloilla, epätoivoisen onneton avioliitto mukaan luettuna, ja päättää jättää häntäheikki Jasperin lopullisesti. Mutta se ei ole helppoa, sillä Jasper on luonteeltaan arvaamaton, ja Sabrinan on tehtävä suunnitelma,

toimittava nopeasti ja otettava mukaansa vain välttämättömimmät tarvikkeet. Sabrina on jopa pyytänyt hiljattain menehtyneiden australialais-isovanhempiensa jalanjäljissä Australiassa reissaavaa tytärtään Linnetiä ottamaan häneen yhteyttä vasta sitten, kun on saanut ilmoituksen, että vaara on ohi, sillä kuka tietää, mitä Jasper voi saada päähänsä ääritilanteessa? Sabrinan on päästävä lähtemään, paettava vihreämmille laitumille ja aloitettava uusi elämä paikassa, jossa häntä ei tunneta, vanhassa kivilalossa, jonka hän on vuokrannut itselleen. Löytääkö hän sieltä onnen? Onko se Sabrinalle uusi alku ja mahdollisuus rakentaa uransa – ja itsensä – uudelleen?

Luku 1

Seitsemän päivää vihkivalojen uusimiseen

Jumittuminen Blackpoolin huvipuiston valtavaan vuoristorataan pää alaspäin, uiskenteleminen haita vilisevissä vesissä vuotava paperihaava kädessä tai joutuminen epäedullisten seksijuorujen kohteeksi työpaikan Jeremy Watsonin kanssa tuntuivat Pollysta kaikki mielisammilta vaihtoehtoilta kuin hääpukuliikkeessä asioiminen hänen miesystävänsä Camay-siskon kanssa. Camay oli niitä naisia, jotka saivat jopa *Pokka pitää* -sarjan Hyacinth Bucketin vaikuttamaan hillityltä. Naimisiin ei ollut menossa Polly – se ei vaikuttanut ainakaan tällä erää todennäköiseltä – vaan Camay. Tarkemmin sanottuna Camay ei ollut menossa naimisiin vaan uusimassa vihkivalansa aviomiehensä Wardin kanssa kolmenkymmenen avioliittovuoden jälkeen. Polly ei ollut vielä ollut mukana suvun kuvioissa heidän menessään naimisiin, mutta hän oli nähnyt valokuvia Camaysta sokaisevan valkoisessa krinoliinipuvussa, joka näytti aivan siltä kuin se olisi voinut olla peräisin *Tuulen viemää* -elokuvan kuvauksista. Päivään oli kuulunut seitsemän kaasoja haaleanpunaisissa satiinipuvuissa sekä Higher Hoppleton Hallissa järjestetty häävastaanotto, jonne oli kutsuttu kaikki maaherraa myöten ja

jossa näytti olleen enemmän kukkia kuin Lontoon Kew Gardensissa. Hääpäivä oli ollut täydellisyydessään verraton, mutta jostakin syystä Camay oli päättänyt hetken mielifohteesta tehdä koko homman uusiksi, vaikkakin vähän pienemmällä mittakaavalla. Tällä kertaa kaasoja olisi ainoastaan yksi, ja sen kunnian Camay oli suonut rakkaan veljensä tyttöystävälle.

Camay, joka tiesi muodista yhtä paljon kuin Polly molekulaarisesta solubiologiasta, oli vaatimalla vaatinut, että hänen kaasonsaa puvun pitäisi olla väriltään beige. Eikä ihan mikä tahansa beige vaan *designer*-beige. Camay oli valinnut mekon ”nimeltä”, jonka tunsivat kaikki, jotka kävivät kampaajalla ja lukivat kiiltäväkantisia naistenlehtiä: morsiuspukujen kuningattarelta Galina de Jongilta. Aivan kuin pelkässä mekossa ei olisi ollut tarpeeksi kestämistä, Camay oli valinnut Pollylle myös höyhenkoristeisen hatukkeen. Päähine muistutti sameassa vedessä uiskennellutta joutsenta, joka sievästi asettumisen sijaan näytti aivan siltä kuin olisi ollut hyökkäämässä Pollyn päähän. Tämä nimenomainen beige sai magnoliansävynkin näyttämään äärimmäisen kiehtovalta, ja kun Polly ojensi käsiään, hän näytti valkaisuaineeseen pudonneelta liito-oravalta. Pollyn olan yli kurkistava Camay huokaisi kokovartalopeilistä heijastuvalle kovalle ja näki siinä ilmeisesti jotakin sellaista, jonka Pollykin olisi kernaasti nähnyt. Mutta toisaalta, niin kuin Polly oli vuosien mittaan saanut tuta, Camay sokaistui aina hienoista tuotemerkeistä, joilla pääsisi kerskumaan jokaisessa mahdollisessa tilanteessa: Louis Vuittonin käsilaukusta, Guccin huivista ja Christian Louboutinin korkkareista, hienosta BMW:stä puhumattakaan.

Camayn hääpuku oli tarkoin varjeltu salaisuus. Polly tiesi ainoastaan, että se oli luumunpunainen. Sävy oli tietenkin *designer*-luumunpunainen ja ilmeisesti Wardin lempiväri. He

sopisivat yhteen niin kuin luumut ja kerma, Camay oli nauraa höröttänyt. Paitsi ettei Pollyn mekko ollut kermanvärinen vaan pahinta mahdollista beigen sävyä, eikä se pukenut kalpeaihoista Pollyä vähääkään. Onneksi kaikkien katseet kiinnittyisivät morsiameen.

Myyjällä oli rintapielessään nimikyltti, jossa luki ”Paris”. Ihana nimi. Nimet ovat todella tärkeitä, ajatteli Polly, joka inhosi omaa nimeään suorastaan intohimoisesti. Nimet voivat vaikuttaa ihmisen elämään sekä suotuisasti että vahingollisesti, ja silti lapsi joutuu kantamaan hänelle annettua nimeä koko elämänsä ajan. Paris näytti siltä, että oli kasvanut oman nimensä veroiseksi, ja hänestä oli tullut kaunis ja elegantti – toisin kuin olisi saattanut käydä, mikäli hänen nimensä olisi ollut Polly. Paris oli niitä nimiä, joista ei voinut laskea leikkiä, toisin kuin Pollysta ja kaikista muista lastenlauluissa esiintyvistä tätinimistä.

”Kunpa olisin valinnut itsellenikin tällaisen mekon. Omani kun on niin tyköistuva”, Camay sanoi päästäen nyt erilaisen, katuvaisen huokauksen. ”Sen saumat ratkeavat, jos syön yhdenkin ylimääräisen perunan. Tämä malli on parahultainen niille, joilla on pari ylimääräistä kiloa. Se peittää kaikki mahdolliset synnit.”

Polly yritti peittää narkästyksensä. Myönnettäköön, että hän oli muutaman kilon painavampi kuin se laiheliini, joka oli ollut teini-ikäisenä, mutta ei hän mikään pullukka ollut. Itse asiassa hänellä oli joidenkin onnekkaiden suvussa kulkeneiden geenien ansiosta suorastaan kadehdittavan kapea vyötärö. Todennäköisesti hän oli saanut sen tuntemattomaksi jääneen isänsä puolelta, sillä hänen äitinsä oli ollut rakenteeltaan samanlainen kuin Camay: lyhyt ja tanakka, tasapaksu ylhäältä alas.

”No niin, valmista tuli. Riisu se”, Camay komensi ja työnsi Pollyä kevyesti olkapäästä siltä varalta, että hän oli jo unohtanut mistä löytäisi sovituskopin, josta oli hetki sitten astunut ulos.

Polly riisui koltun päältäään mahdollisimman nopeasti. Luo-
jan kiitos koko juttu olisi pian ohi eikä hänen tarvitsisi koskaan
katsella valokuvia juhlista. Kuka tahansa muu olisi varmasti
sanonut: ”Minä en tällaiseen lähde. Säästetään sinun rahasi ja
minun ylpeyteni.” Mutta hän ei ollut kuka tahansa muu, vaan
Polly Potter, joka ajatteli aina ensin muiden etua ennen omaan-
sa. Hän ei halunnut pilata Camayn suurta päivää. Mutta kunhan
se olisi ohi, hänen olisi aika toimia luontoaan vastaan ja panna
vaihteeksi itsensä etusijalle.

Camayn aviomies Ward odotti heitä kadulla omassa BMW:ssään.
Camay ei juuri koskaan käyttänyt sanaa ”auto”. Hän olisi var-
masti käyttänytkin, jos olisi ajanut jollakin peruskoslalla, mutta
Camay ja Ward omistivat kumpikin oman erikoismallinsa
BMW:n mallistosta ja kokivat velvollisuudekseen ujuttaa kulku-
pelinsä merkin keskusteluun aina kun se oli mahdollista: *Haen
sinut BMW:llä. BMW on huollossa. Pysäköintipalvelija huoleh-
tii BMW:stä. Olemme ajatelleet vaihtaa BMW:n tilalle toisen
BMW:n.* Camay Barrett-Hunt selvästi eli kerskaillakseen, ja
jokaiseen hänen suustaan päästämäänsä retosteluun sisältyi
ajatus siitä, että ”minulla on tämä mitä sinulla ei ole ja mitä ei
tule muuten koskaan olemaankaan”.

Polly istui takapenkillä vieressään laatikoita, joissa olivat hänen
mekkonsa, hatukkeensa ja kenkensä. Kengät olivat oikeastaan ihan
kivat, mutta näiden juhlien jälkeen hän ei silti koskaan käyttäisi
niitä. *Vaivaisenluunkehittäjiä.* Hänen äitinsä oli käyttänyt aina
korkokenkiä. Äidin kuoltua Polly oli löytänyt hänen kaapistaan
yli sata paria korkkareita. Kaikissa oli ollut vähintään viiden sentti-
metrin korko, ja suurin osa pareista oli täysin käyttämättömiä.
Pollyn äidin jalat olivat kamalassa kunnossa, mutta hän oli silti ahta-
nut ne hienoihin kenkiinsä kaikkine patteineen ja pullistumineen.

Kun he saapuivat Pollyn talolle, Camay ja Ward tulivat hänen kanssaan sisälle, koska Camay ei ollut omien sanojensa mukaan nähnyt Christopheria ikuisuuksiin. Toisaalta Polly, joka sentään asui Christopherin kanssa, ei myöskään nähnyt miesystävänsä kovin paljon. Polly oli tehnyt yhdestä yläkerran huoneista itselleen oman pesän, jossa hän saattoi istua lukemassa tai koota rauhassa palapelejä, koska Christopher oli julistanut olohuoneen omaksi telkkarinkatselualtakunnakseen. Heistä oli tullut herra Alakerta ja rouva Yläkerta, ja se tuntui väärältä. Se oli yksi monista asioista, jotka tuntuivat väärältä ja joiden ei olisi pitänyt antaa kehittyä siihen suuntaan, mutta niin siinä oli käynyt, eikä Polly enää elätellyt toivoa muutoksesta parempaan.

Tällä kertaa Polly ei punastunut nähdessään Camayn katseen kiertävän ympäri taloa ja panevan merkille suuren kuluneen läntin eteisen kokolattiamatossa, keittiön seinän tyhjät paikat, joista oli pudonnut laatta, sälekaihtimen puuttuvan säleen ja vinksallaan retkottavat kaapinovat, jotka eivät suostuneet enää menemään normaalisti kiinni. Polly oli lakannut sanomasta Christopherille, että oli saanut tarpeekseen repsottavista paikoista ja että aikoi tilata maalarin tai laatoittajan tai kokolattiamattomiehen tekemään asialle jotakin. Christopher vastasi siihen aina tokaisemalla, ettei Polly saisi tehdä niin, koska talon omisti Christopher eikä hän aikonut tuhlaa rahaa teettämällä toisilla ihmisillä sellaisia juttuja, jotka osaisi tehdä itsekin – paitsi ettei hän koskaan tehnyt niitä, koska oli liian kiireinen. Ärsyttävää kyllä, aina kun hänen tyttärensä Shauna soitti ja sanoi, että jotakin piti korjata kiireellisesti, Christopher kiisi paikalle työkalupakkinsa kanssa Usain Boltin nopeudella. Oli huojentavaa, ettei Pollyn pian enää tarvitsisi piitata siitä.

”Otatteko teetä? Tai kahvia?” Polly kysyi.

”Onko sinulla Earl Greytä?” Camay kysyi.

”Ei, vain vanhaa kunnon Yorkshiren teetä”, Polly vastasi.

”Minä otan kahvia”, Ward sanoi.

”Niin minäkin siinä tapauksessa. Jos se on pikakahvia, otan kukkurallisen teelusikallisen, pidän vahvasta kahvista.” Sitten Camay lisäsi tirskahtaen: ”Ja vahvoista miehistä.”

Se oli tietenkin vitsi. Edes vilkkaasta mielikuvituksestaan tunnettu Enid Blyton ei olisi erehtynyt kuvaamaan Ward Huntia ”vahvaksi”. Kotioloissa häntä olisi voinut kuvata parhaiten ilmauksella ”mokaileva tompperi”, joka toteutti nöyrästi vaimonsa jokaisen käskyn. Mikäli Pollyn korviin kantautuneita puheita oli uskomisen, Ward kompensoi kotiolojen asemaansa tohvelisankarina esiintymällä arvovaltaisessa pankkialan työsäään naisvihamielisenä, ylenkatseisena öykkärinä. Polly tunsu tuon miestyypin aivan liiankin hyvin. Hän eli joka päivä sellaisen keskuudessa.

Olohuoneen ovi lennähti auki. ”Kuulinko oikein, että täällä saisi kupposen kuumaa?” Pollyn kumppani Chris teki läsnäolonsa tiettäväksi. Hän kumartui suikkaamaan suukon isosiskonsa poskelle. Hänellä oli yllään onnea tuova Manchester United -joukkueen fanipaita. Hän pukeutui fanipaitaan jokaista matsia varten, vaikka olisi vain katsonut sen televisiosta omassa olohuoneessaan.

”Mikä tilanne nyt on?” Ward kysyi.

”Loppui juuri”, Chris virnisti. ”Voitettiin 3–0.” Hän istuu-tui keittiön pöydän ääreen muiden kanssa. ”Kahvia, Pol.”

Saisinko kahvia, Polly korjasi mielessään. On kunnioittavaa esittää pyynnöt kauniisti, olipa ihminen kuinka tuttu hyvänsä. Pollyn työpaikan Jeremy ei myöskään koskaan kiittänyt mistään. Ehkä se oli keski-ikäisten miesten juttu, jolle oli kenties jokin selittävä kreikkalainen termikin, kuten *miesmnesia*. Chris olisi kuitenkin osannut pyytää kauniisti asiakkaalta, ja

Jeremy sanoi taatusti kiitos yrityksen omistajalle, Charlesille, joten Pollylle puhuminen toiseen tapaan oli selvästi tietoinen valinta. Polly otti kaapista toisen mukan ja lusikoi siihen pika-kahvia.

”Suureen päivään ei ole enää kauan, siskoseni. Sinua alkaa varmaan jo jännittää”, Chris sanoi.

”Kyllä, joo, olen aika jännittynyt”, Camay vastasi.

Polly asetti pöydälle lautasellisen pikkuleipiä, ja Wardin käsi singahti heti nappaamaan kaksi keksiä kerralla. Polly mietti usein, että jos Wardille tehtäisiin ruumiinavaus, olisikohan sana AHNEUS kirjoitettu isoin kirjaimin hänen sisälmyksiinsä samaan tapaan kuin nimi Blackpool Rock -karkkeihin. Liikelounaiden ja hienojen illallisten ansiosta Ward oli pullistunut heidän tuttavuutensa aikana vuosi vuodelta suuremmaksi, kunnes hänestä oli tullut nykyisenlainen kävelevä tynnyri, mutta hänen ahneutensa ei rajoittunut ainoastaan ruokaan. Camay oli hänelle täydellinen kumppani. Siinä oli kaksi himoitsijaa, joiden oli aina saatava itselleen suurin ja paras ja eniten ihan kaikkea. Camay ja Ward ajattelivat mielellään asettavansa pariskuntana tavallisille kuolevaisille standardeja, joiden saavuttamisesta nämä saattoivat vain haaveilla.

”Odotatko sinä teidän suurta päiväännä, Ward?” Polly kysyi jaellessaan kahveja.

”Kaipa minä odotan”, Ward vastasi.

”Tietysti hän odottaa”, Camay sanoi. ”Miten hän voisi olla odottamatta, kun saa mennä kanssani uudelleen naimisiin? Ja pääsee sitten upealle juhla-aterialle Maltstone Old Halliin.” Camay pukkasi miestänsä, ja Wardin tavanomainen murjottava ilme vaihtui ilahtuneeseen hymyyn.

”Millaisen menun olette valinneet häävastaanotolle?” Polly kysyi nojaten tiskipöytään, sillä hänelle ei riittänyt tuolia pöydän

äärestä. Neljäs tuoli oli mennyt rikki monta kuukautta sitten. Heidän oli Chrisin kanssa ollut tarkoitus mennä valitsemaan uusi ruokapöytä ja tuolit, mutta niin kuin kaikki muukin, mitä Chris oli luvannut, myös se oli jäänyt pelkäksi puheeksi.

”Alkupalaksi on italialaista bruschettaa, sitten karitsan sisäfileetä ja kasvisyöjille jotakin, missä on vuohenjuustoa, en muista mitä” – Camay huitaisi kädellään tavalla, joka ilmensi hänen ylenkatsettaan kaikkia sellaisia kummajaisia kohtaan, jotka eivät syöneet lihaa – ”ja jälkiruuaksi on sitten suklaafudgekakkua tai crème bruléeta.” Hän lausui sanan ”crème” aivan kuin olisi rykäissyt kurkustaan desin limaa.

”Oliko ihan pakko tilata kolme ruokalajia?” kysyi Chris, joka oli rahankäytön suhteen sisarensa täydellinen vastakohta. Hänen äänensävyensä oli niin kireä, että olisi voinut luulla laskun päätyvän hänen maksettavakseen.

”Viisihän niitä on. En maininnut vielä juustoja ja kahvia”, Camay sanoi. ”Kyllä asiat pitää tehdä kunnolla, Christopher. Jos kutsuvieraslistalle pääsevät vain harvat ja valitut, on juhlan ruokalistan oltava yhtä tarkkaan harkittu.”

”Minä rakastan karitsanlihaa”, sanoi Ward pärskäyttäen suustaan keksinmurusia puhuessaan. Hän söi aina hyvin äänekkäästi leuat lonksuen.

”Herttinen sentään, katso nyt itseäsi”, Camay sanoi ja otti laukustaan nenäliinan, sylkäisi siihen ja kurkotti sitten putsaamaan sillä suklaatahraa Wardin kauluspaidasta. Ward läpsäytti hänen kätensä pois ja sanoi: ”Jätä tuollaiset hommat kotiapulaiselle.”

”Onko teillä nykyisin kotiapulainen?” Chris kysyi kulmat koholla.

”No, meidän oli ihan pakko palkata apulainen. Minulla ei yksinkertaisesti ole aikaa pitää yksin yllä viiden makuuhuoneen taloa, jossa on kolme salonkiakin. Kotiapulainen ei tietenkään

asu meillä, mutta hän on tosi kätevä käsistään.” Camayn katse kulki hitaasti keittiön halki. ”Hän siivoaisi tämänkin paikan niin, että te ette enää tunnistaisi sitä samaksi.”

Polly kuuli päästävänsä vaimean, ärtyneen Murahduksen. Heidän talonsa oli tahrattoman puhdas, vaikka Chris oli sotkuihin ja onnistui panemaan paikat mullin mallin viisi minuuttia sen jälkeen, kun Polly oli siivonnut kaiken lattiasta kattoon. Chris sälytti kaikki kotityöt Pollyn vastuulle, koska hänen mukaansa ei ollut reilua, että hän joutuisi tekemään vielä kotitöitäkin sen jälkeen, kun oli painanut pitkän päivän autokorjaamolla. Poliisin tunnistusrivistä Chris ei olisi erottanut silitysrautaa moppien keskeltä.

Polly muisti, millainen talo oli ollut hänen muuttaessaan sinne. Lattialistojen päällä oli ollut paksumpi kerros karvaa kuin naapurin viidellä persialaiskissalla yhteensä. Jälleen kerran ajatus pikkuruisesta asunnosta tai talosta, jossa hän joutuisi vastaamaan vain itse aiheuttamastaan sotkusta, sai lämpimän tunteen läikähtämään hänen sisällään. Ehkä hän löytäisi samanlaisen pikkumökin, jollainen hänen keskeneräisen romaani-käsikirjoituksensa päähenkilöllä oli. Siinä olisi vanhat kiviseinät ja ulko-oven molemmin puolin tuoksuvia kukkia. Siellä hän olisi onnellinen, Polly tiesi sen. Hän tuskin malttoi odottaa. Hän tuskin malttoi odottaa, että Camayn ja Wardin häät olisi-
vat ohi. Hän malttoi tuskin odottaa, että saisi olla yksin.

”Hän on saanut meidän posliinimme kiiltämään. Ja meidän bideemme näyttävät nyt tuliteriltä”, Camay jatkoi ja kohotti samalla mukan huulilleen pikkusormi pystyssä kuin kreivittärellä. Niin kuin aina Camayn seurassa ollessaan Polly painoi mieleensä tämän lausumia meheviä repliikkejä, jotka olivat kuin kultapölyä hänen luovan kirjoittamisen tehtäviään ajatellen. Niinkö ammatikseen kirjoittavat tekivät, poimivat talteen

keskusteluja? Polly mietti. Hänestä ei koskaan tulisi Catherine Cooksonia, eikä hän siitä haaveillutkaan, mutta hän nautti mielikuvituksensa käyttämisestä, ja vääryyksien oikaiseminen paperilla oli hänestä ihanan puhdistavaa. Hänen harrastuksensa oli pelastanut hänen henkensä viimeisen vuoden aikana. Hän tunsi olevansa kuin jumala omassa maailmassaan, rinnakkais-todellisuudessa, jossa karma oli määräävässä asemassa. Siinä maailmassa kunnian sai se, jolle kunnia kuului, ja kaikki ylimieliset kusipäät saivat rangaistuksensa.

”Jos minulta kysytään, hääät ovat silkkaa rahanhukkaa”, Ward sanoi rouskuttaen pikkuleipää leuat lonksuen. ”Kun hasataa niin paljon hynää toisiin ihmisiin.”

”Suu suppuun, Ward”, Camay sanoi. ”Älä yritä teeskennellä, ettet muka odota sitä innolla.” Camayn äänessä oli uhkaava sävy. Polly tiesi, ettei Ward uskaltaisi näyttää juhlapäivänä muulta kuin euforisen onnelliselta riippumatta hänen todellisista tunteistaan.

”Tuo on hieno muki”, Camay kommentoi sitten ja hymyili kahvia kulauttelevalla veljelleen. ”*Maailman paras isä*. Onko se Shaunalta vai Williamilta?”

”Sain sen syntymäpäivälahjaksi Shaunalta”, Chris sanoi. Hänen tyttärensä piti kaikesta tuonlaisesta tavarasta. Olohuoneen hyllyllä oli ”Maailman paras isi” -pokaali, ja laatikossa oli keittiöpyyhe, jossa luki ”Minun ihana isini”. Pollylle ei ollut annettu ”Maailman paras äitipuoli” -tavaroita, eikä Shauna koskaan lähettänyt hänelle edes onnittelukorttia. Toisin kuin sisarensa, Chrisin poika William ei sen sijaan koskaan unohtanut merkkipäiviä. Hän oli ollut kolmentoista, kun Polly oli tullut heidän elämäänsä, ja sinä ensimmäisenä jouluna William oli hankkinut Pollylle lahjaksi rintaneulan. Chris oli lohkaisut siitä jonkin vitsin ja sanonut sitä poikansa kuullen vanhan

rouvan lahjaksi, ja niinpä Polly oli sanonut vahingon korjattakseen *rakastavansa* rintaneuloja, mutta että kukaan ei ollut koskaan ostanut niitä hänelle. Niin siitä oli tullut tapa: sen jälkeen Will oli aina ostanut hänelle joulu- ja syntymäpäivälahjaksi rintaneulan, ja Polly säilytti niitä aarrelaatikossa. Ja toisinaan, tilanteen niin vaatiessa, hän kaivoi ne esille ja otti jonkin käyttöön. Merkille pantavaa oli se, että kaikki rintaneulat olivat nyt hänen käsilaukussaan valmiina otettaviksi mukaan sunnuntaina.

”Mitä Shaunalle kuuluu?” Ward kysyi.

”Tosi hyvää”, Chris vastasi. ”Hän rakastaa uutta työtään.”

Totta kai Shauna rakasti työtään: hänhän työskenteli sosiaali-palveluissa ja päätti siitä, kenelle etuuksia myönnettiin ja kenelle ei. Polly saattoi kuvitella Shaunaa Colosseumia muistuttavassa toimistossa kohottamassa peukaloaan vuoroin ylös ja vääntämässä sitä vuoroin alassuin kuin naispuolinen Caligula.

”Entä Williamille?” Camay kysyi.

”Ihan hyvää, hän tekee jonkinlaista hallinnollista hommaa tai sen sellaista”, Chris sanoi. Hän ei ollut koskaan osoittanut poikaansa kohtaan samanlaista mielenkiintoa kuin tytärtään, mikä oli huutava vääryys, koska Will oli ihmisenä huomattavasti Shaunaa mukavampi ja koko perheestä ainoa, jota Pollyyn oikeasti tulisi ikävä lähtönsä jälkeen.

”Mukava nähdä heitä sitten häissä”, Camay sanoi ja suuntasi sen jälkeen huomionsa Chrisistä Pollyyn. ”Nyt kun tuli mieleen, se nainen tulee tekemään kampauksen ja meikkaamaan sinut yhdeksältä lauantai-aiamuna.”

Polly kohotti kulmakarvojaan yllättyneenä. ”Tekemään kampauksen ja meikkaamaan? Siis minutko?”

”Niin, sinut tietysti”, Camay hekotti aivan kuin Polly olisi vähän yksinkertainen. ”Olen antanut hänelle tarkat ohjeet siitä, mitä sinulle tehdään. Eli pese vain hiuksesi mutta älä kuivaa

niitä, se nainen hoitaa kyllä loput. Auto tulee hakemaan sinut kaksikymmentäviisi vaille kahdeltatoista. Chris on häitä edeltävän yön meillä. He käyvät Wardin kanssa juhlistamassa tulevaa parilla drinksulla. Pitävät minipolttarit.”

Polly kuuli koko suunnitelmasta nyt ensimmäisen kerran.

”No niin, kaikki onkin nyt selvää.” Camay nousi seisomaan.
”Ward, oletko valmis?”

Ward nappasi lautaselta viimeisen keksin noustessaan.

Polly ja Chris saattoivat heidät ulos. Pihatiellä Camay halasi veljeään hellästi ja muiskaisi hänen poskelleen oikean suukon. Sitten hän kääntyi Pollyn puoleen ja suikkasi pari ilmasuukkoa jonnekin hänen korviensa tietämille. Ward ei harrastanut suukoja, ja Polly oli siitä kiitollinen. Wardin suukoista olisi varmasti tullut mieleen kuolaava mursu.

Kun he palasivat sisälle, Chris meni keittiön kaapille ottaakseen jaffakeksin, mutta huomasi sitten paketin olevan tyhjä.

”Laitoitko kaikki keksit tarjolle, Polly? Sinun pitäisi tietää, millainen rohmu Jabba on.”

Chris kutsui lankoaan lempinimellä Hutt Jabba *Tähtien sota* -elokuvien hahmon mukaan.

”Voihan rähmä. Eikä suklaahippukeksejäkään ole jäljellä.”

”En ajatellut, että hän söisi yksin koko lautasen tyhjäksi”, Polly vastasi.

”Ahne mulkero”, Chris sanoi joutuessaan tyytymään digestive-keksiin. ”Minä inhoan näitä”, hän sanoi ja irvisti pureskellessaan. Hän näytti aivan kiukuttelevalta taaperolta. ”Seuraavalla kerralla et sitten anna Jabballe minun jaffakeksejäni”, hän lisäsi ja kurkotti ottamaan paketista toisen inhoamansa keksin.

Kun Jabba seuraavan kerran tulee rouvansa kanssa käymään, kahvin keittäminen ja keksien esille laittaminen on jonkun toisen hommia, Polly ajatteli.

#hyvänmielenkirjat

Kuka olisit, jos saisit kirjoittaa elämäsi uusiksi?

Polly Potter sinnittelee päivästä toiseen. Uusi pomo on täysi nilkki ja suhde poikaystävä Chrisin kanssa rakoilee. Ainoa paikka, jossa kaikki on hyvin, on hänen romaani-käsikirjoituksensa. Sen sivuilla hän voi luoda itsestään rohkeamman ja menestyneemmän version – kuvitteellisena Sabrina Andersonina.

Mutta sitten Polly joutuu onnettomuuteen ja tullessaan tajuihinsa hän uskoo olevansa Sabrina, joka asuu meluisan italialaisen perheravintolan yläkerrassa Shoresendin pikkukaupungissa meren rannalla. Sabrina ei muista elämäänsä Pollynä mutta tietää, ettei kaikki ole ihan niin kuin pitää ja että hän elää erilaista elämää kuin ennen. Mutta entä jos uusi elämä voisi todella olla hänen elämänsä?

Milly Johnsonin *Tiramisua ja uusia alkuja* on sydäntä lämmittävä tarina itsensä löytämisestä, ystävien ja perheen tuesta – ja tietysti rakkaudesta. Se on kuin suussa sulava herkku suoraan italialaisesta keittiöstä.

